

Heti biztató üzenetek 3.12.

„Az Úr pedig ezt mondta Sámuelnek: Hallgass a nép szavára mindabban, amit mondanak! Mert nem téged vetettek el, hanem engem vetettek el, hogy ne én legyek a királyuk.” (1Sámuel 8,7)

Akik Isten ügyét egészen a magukénak érzik, könnyen válnak önostorozóvá. Az, hogy nem mennek jól vagy jobban a dolgok, voltaképpen az én hibám. Kisgyermekkori berögződés ez, melyet a lélektan *primitív omnipotenciának* nevez. Anna Freud alkotta ezt a fogalmat, s arra utal, hogy a kisgyermek mind a jó, mind a rossz fejleményeket magának tulajdonítja. Elmegy az óvodába, ahol elkövet valami szörnyűséget, például elveszi a társa játékát, ezért az óvónő sarokba állítja. Délután anyja arcán szomorúságot észlel, aki elmondja, hogy hosszú betegség után sajnos a mai napon meghalt a nagymama. A kicsi szent meggyőződése lesz, hogy az ő hibája, miatta halt meg, ha jó gyerekként viselkedett volna, akkor a nagyi most is élne.

Ezért sokszor a gyerekpszichológusok ki is emelik, hogy ha rossz hírt közlünk kisgyermekkel, akkor szóljunk neki: nem a te hibád, nem miattad történt. Ha ugyanis nem közöljük ezt, akkor a kisgyermek traumáját súlyosbítja az a feltételezés, hogy a szörnyű fejleményhez neki köze van. A fájdalom büntudattal társul. Aztán ez mélyen be is idegződik, s ahány trauma fogja érni, annyszor fogja azt a kérdést feszegetni, hogy én tehetek-e róla.

Ez kívülről nézve komikusan hat, mégis, ha sok rossz dolog történik velünk, akkor felvetődik bennünk, hogy a rossz fejlemények valamiféle büntetésként értek utol bennünket. Nem állítom, hogy erre nincs példa, hiszen olykor a szenvedés eredete valamilyen korábbi hibánkra vagy mulasztásunkra visszavezethető (például elfelejték befizetni egy csekket és ezért késedelmi díjat kell fizetnem).

Mégis sokkal érdekesebbek azok az esetek, amikor egyértelműen nem én vagyok a hibás, mégis magamat okolom. Nem rám szabták a bírálat-inget, mégis magamra akarom gombolni. Nem az én ingem, nem illik rám, mégis magamra akarom venni.

Miért csináljuk ezt magunkkal? Nehéz elfogadni azt, hogy mindent jól csináltam, mégsem sikerült? Hogy tökéletesen felkészültem, mégsem sikerült az óra, hogy jó munkát végeztem, mégis elbukott a tanítványom a versenyen, hogy tiszta szívvel biznyságot tettem és mégsem fogta meg az evangélium a szeretteimet? Dúdolom az éneket: egy lélekért se érjen vádja téged, hogy temiattad nem látta meg őt? Mintha a kottafejek közül kiemelkedne egy ujj, mely egyenesen rám mutat?

Komikus? Bizarr? Érthetetlen? Kilóg a realitás kontextusából? Bizonyára. Mint ahogy a hibátlan bíra, Sámuel működése végén is bizarr, hogy királyt kér a nép, s annál is bizarabb, hogy saját bukásaként éli meg a fejleményt az idős próféta.

Pedig ez történik. Isten pedig nem hagyja ezt. Világossá teszi, hogy ha te teljes szívvel és odaadással képviselsz engem és Az Ügyet, akkor is lesz olyan ember, aki erre nemet fog mondani. Talán egy egész közösség nem fog belőle kérni. Nem biztos, hogy megfogja a lakótársaidat, a családot! Nem biztos, hogy megmozdul az a gyülekezet.

Talán ma is élnek szomorú Sámuelek és gyötrődő Jeremiások, akik odaadó szívvel, áttüzesedett ajkakkal hirdetik az evangéliumot, az emberek pedig egy óriási legyintéssel felérő hanglejtéssel köszönik meg a prédikációt. Falra hányt borsó? Vagy egyenesen személyes bukás? Esetleg én magam teszem tönkre azt, amit az Úr felépítene?

El kell fogadni Isten kegyelmes válaszát, hogy vannak helyzetek, hogy nem ez az ok. Egyszerűen kemény az emberek szíve. Nem kérnek Isten uralmából, királyt akarnak maguknak. Érdekes, hogy miközben Sámuel élete művét látja romba dőlni, az Úr messzemenően nem látja ennyire tragikusnak a helyzetet.

Az emberek királyt kérnek, földi királyt, ha így akarják, akkor kapni fognak. Délceget, szépet, erőset. Meg fogja őket adóztatni, a fiakat háborúba viszi, a lányokat palotájába kéreti. E büszke, kemény nyakú nép Isten előtt nem akart fejet hajtani, hát majd hajbókolhatnak egyik embertársuk előtt. Ez a kelet. Itt térden kell csúszni a nagyságos úr előtt!

Ha ezt akarják, akkor megkapják. S miközben az Úr ügye elveszni látszik, elkészíti számunkra a legnagyobb királyt, akit valaha hátán hordozott a föld. Aki majd eljön, s uralmának nem lesz vége soha. Aki nem a zsebeken és a vállakon emelkedik magasra, hanem a szívekben fog állni trónusa. Neki boldogan hajt majd térdet férfi és nő, zsidó és görög, nagyságos úr és rabszolga.

Az Úr néha nagyobbat készít, mikor engedi, hogy kicsiny kis építményünk összeomoljon. Nekünk persze az ház volt, palota, templom, katedrális. Az Úrnak azonban hatalma van nagyobbat emelni, s bennünket megvigasztalni.

Legyünk nyitottak vigasztalására! Fogadjuk el, hogy ha felelősek vagyunk is, nem mindenről mi tehetünk. Reménykedjünk Isten irgalmában, bízzunk hatalmában, s várjuk türelemmel, hogy megmutassa magát. Ő, aki gonoszságunkból is áldást tud kihozni, hogyne sokszorozná meg odaadásunkat a megváltásban! Így merjük letenni elé minden fájdalmunkat és bízni benne teljes szívvel!